

Οἱ πρῶτες καλοκαιρινές παραστάσεις ἀνταποκρίνονται ἐντελῶς στὴν ἔννοια πού μερικοὶ θέλουν νὰ δώσουν στὸν ὄρο «καλοκαιρινὸ θέατρο». Δυὸ καλοκαιρινοὶ θίασοι ἀνέβασαν ἐργάκια ἢ, ἀκριβέστερα, θεατρογραφήματα, πού δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ κωμωδίες ἱντριγκας, χυμένες σὲ γνωστὰ καλούπια καὶ μὲ κοινότατη ὑπόθεση· τὸ μόνο στὸ ὁποῖο ἀποβλέπουν εἶναι νὰ προκαλέσουν τὸ εὐκολο γέλιο τοῦ κοινοῦ, νὰ εὐχαριστήσουν μιὰν ἐπιθυμία τῆς παιδικῆς ἡλικίας πού πολλοὶ ἄνθρωποι τῇ διατηροῦν καὶ ἀφοῦ ὠριμάσουν. Τὰ παιδιὰ ἀρέσκονται ν' ἀκοῦν καὶ ὁλοένα νὰ ξανακοῦν τὴν ἴδια ἱστορία· ὁλοένα αὐτὴ ζητοῦν· ἀρκετοὶ μεγάλοι διαφέρουν ἀπ' αὐτὰ μόνο γιατί παραδέχονται, καὶ μάλιστα ἀξιῶνουν, ἡ ἱστορία νὰ μὴν ἐμφανίζεται πάντα αὐτοῦσια, ἀλλὰ νὰ ἔχει ὑποστεῖ παραλλαγές.

Ἄσφαλῶς, τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ Θεάτρου, στὸ ὁποῖο ἡ πνευματικότητα ἔχει πάθει ὀλυκὴ ἐκλειψή, κάθε ἄλλο παρὰ δικαιολογεῖ τὴν τόσο ἐπιζήμια γιὰ τὴ θεατρικὴ προκοπὴ, ὅπως πολλές φορὲς τὸ ἐξήγησα, συνέχεια τῆς θεατρικῆς κίνησης, χωρὶς διακοπὴ, ὅλο τὸ χρόνο. Ἐν τούτοις, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε δίκαιοι, ὀφείλουμε νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅτι τόσο τὸ «Ἄκου, βλέπε, σῶπα» τῶν κ.κ. Ἡλία Λυμπερόπουλου καὶ Κώστα Στολίγκα πού ἀνέβασε ὁ Θίασος Κούλη Στολίγκα-Ἀννας Φόνσου, ὅσο καὶ «Ὁ Κλέαρχος, ἡ Μαρίνα καὶ ὁ κοντὸς» τῶν κ.κ. Ν. Τσιφό-

ρου και Π. Βασιλειάδη πού παρουσίασε ὁ Θίασος Β. Αὐλωνίτη-Γεωρ. Βασιλειάδου-Ν. Ρίζου, ἐκπληρώνουν τὸ σκοπό τους, διασκεδάζουν ὅσους πηγαίνουν στὸ θέατρο—καὶ δὲν εἶναι λίγοι—μὲ πολὺ περιορισμένες ἀξιώσεις. Καὶ οἱ δυὸ κωμωδίες εἶναι ἐπιδέξια πλεγμένες, ὁ διάλογός τους εἶναι ζωηρὸς μὲ σποραδικὰ στραφταρίσματα, σὲ κάποιες σκηνὲς προβάλλουν μερικὰ ἐπινοήματα, μερικὰ εὐφυολογήματα. Ἄλλωστε, μέσα στὸ βαρὺ παθητικὸ τῆς συνολικῆς κοινοτοπίας διακρίνουμε καὶ κάποια λεπτομερειακὴ ἰδιοτυπία, πού φυσικὰ δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἀποσπᾷται τὰ ἐργάκια ἀπὸ τὴν ἀσημαντότητα, πού ἔχει μάλιστα κάποιο τόνο ἐρμαφροδιτισμοῦ, ἀλλὰ πού δὲν μπορούμε καὶ νὰ μὴν τὴν ἀναφέρουμε.

Ἡ κρίση στὴν ὁποία καταδίκασε τὴν ἐπιθεώρηση ἢ ἀποτελμάτωσή της, ἡ ὁμοιομορφία της, ἡ μονοτονία της, εἶχε γιὰ ἀποτέλεσμα ἀρκετοὶ ἄσοι ἡθοποιοὶ της νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν καὶ νὰ στραφοῦν στὸ Θέατρο τῆς πρόζας. Τὸ συγκρότημα τοῦ Θεάτρου «Περικέ», ὅπως καὶ τὸ συγκρότημα τοῦ Θεάτρου Σαμαρτζῆ, εἶναι οὐσιαστικὰ θίασοι ἐπιθεώρησης. Τὰ κύρια, τὰ βασικά τους στελέχη ἀνήκουν στὴν ἐπιθεώρηση. Ἐπειδὴ τὰ θεατρογραφήματα γράφονται, κατὰ κανόνα, σύμφωνα μὲ τὰ μέτρα τῶν ἡθοποιῶν πού θὰ τὰ παίξουν, ἡ ἀνανέωση τῶν ἐρμηνευτῶν ἐπέφερε κάποια ἀνεπαίσθητη ἀλλαγὴ στὸν τρόπο συγγραφῆς καὶ οἰκοδομῆς τῆς κωμωδίας, χωρὶς καμιά οὐσιαστικὴ σημασία, πού περισσότερο νοθεύει παρὰ ἐμπλουτίζει τὸ εἶδος καθὼς τὸ προσεγγίζει στὴν ἐπιθεώρηση, ἀλλὰ πού ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὴν προσέχουμε.

Τὸ «Ἄκου, βλέπε, σώπα» συνοδεύεται ἀπὸ ἀρκετὰ μουσικὰ κομμάτια, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἓνα ἰντερμέτζο μουζουκικῶν, καὶ «Ὁ Κλέαρχος, ἡ Μαρίνα κι ὁ κοντός» εἶναι ἔτσι συναρμολογημένο ὥστε, ὅπως τὸ δηλώνει κι ὁ τίτλος, ν' ἀξιοποιηθεῖ ὅσο γίνεται περισσότερο ὁ κ. Αὐλωνίτης, ἡ Κα Βασιλειάδου κι ὁ κ. Ρίζος. Οἱ ἡθοποιοὶ τῆς ἐπιθεώρησης συναποκομίσαν ἀπὸ τὴ θητεία τους σὲ μιὰ εἰδικὴ Σκητὴ ἓναν ἰδιαίτερο τρό-

πο νά παίζουν. Οί έκφραστικοί τους τρόποι έχουν μιὰ αίσθητὴ χοντρότητα· έχουν ὅμως καὶ πολὺ μπρίο, πολλὴ πληθωρικότητα. Τὰ πλούσια στὸ εἶδος τους χαρίσματα τους, στιγμὲς στιγμὲς κερδίζουν ἀκόμα καὶ τὴ δύσκολη μερίδα τοῦ κοινοῦ. Ὁ κ. Στολίγκας προπάντων κι ὁ κ. Αὐλωνίτης μὲ τὴν ἀπαράμιλλη μιμικὴ τους, μὲ τὴ μοναδικὴ έκφραστικότητα τῆς φυσιογνωμίας τους, μᾶς ἐπεισαν ὅτι, ἂν θελήσουν νὰ κοπιάσουν καὶ ν' ἀποβάλουν μερικὲς ἔξεις τῆς ἐπιθεώρησης ποὺ δὲν προσαρμόζονται σ' ἓνα ἄλλο Θέατρο, θὰ μπορέσουν ν' ἀναδειχθοῦν καὶ νὰ διαπρέψουν καὶ στὸ Θέατρο τῆς πρόζας. Ἀντίθετα, ἡ Κα Ἄννα Φόνσου καὶ πάλι μὲ ἀπογοήτευσε. Κάποτε, πολὺ τὴν εἶχα ὑπολογίσει. Ἐχει ἄπειρο σκηνικὸ κάλλος, ἔχει σκηνικὴ χάρη. Εἶχα φαντασθεῖ ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ ἀτού, ἂν ἤθελε νὰ ἐργασθεῖ σοβαρά, θὰ μπορούσε νὰ ὑπερνικήσει τὴν ἀτονία ποὺ πάντα τὴν ἀδικοῦσε. Δυστυχῶς, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο· μοιάζει νὰ στηρίζεται ἀποκλειστικὰ στὰ φυσικὰ της προσόντα, καὶ ἔτσι, καθὼς ἀφήνει τὸν ἑαυτὸ της ἀδούλευτο, ἀποτελεματώνεται ὁλοένα βαθύτερα μέσα στὴν ἀτονία.

Ὁ θίασος τοῦ «Σαμαρτζῆ» ἔχει συμπληρωθεῖ μὲ πολλὰ ὠραῖα κορίτσια, ποὺ βέβαια θὰ συμβάλουν θετικὰ στὴν ἐπιτυχία τοῦ καλοκαιρινοῦ θεατρογραφήματος.

Αὐτὲς τίς μέρες πρόκειται ν' ἀρχίσει ἡ λειτουργία κι ἄλλων πολλῶν, πάρα πολλῶν θεάτρων. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι μερικὰ τουλάχιστον ἀπ' αὐτὰ θ' ἀποσχισθοῦν ἀπὸ τὴν ἀντίληψη τοῦ τυπικοῦ καλοκαιρινοῦ θεάτρου. Ἀλλιῶς, τὸ Θέατρο δὲν ἔχει πιά παρὰ πολὺ ἀραιὴ σύνδεση μὲ τὴν Τέχνη καὶ δὲ θ' ἀξίζει ἰδιαίτερα νὰ μᾶς ἀπασχολήσει.